

A kis jégkorszak azonban nem tarthat örökké

HÍREK -

Az utolsó pillanatig reméltük – nyilvánvalóan alaptalan optimizmussal- hogy győznek az észérvek. Nehéz megmondani, hogy ilyenkor miben bízik az ember. Hogy a gépezet 131 fogaskerekéből néhány öntudatra ébred? Ebben hinni olyan, mint azt várni, hogy reggel az autóban az egyik hengerfej majd öntudatra ébred, és mondjuk a kategorikus imperatívuszról akar beszélgetni. Bár az elvi lehetőség megvolt rá – és ez megalapozza a személyes felelősséget – ez a csoda ma sem esett meg.

Így történhetett meg tehát, hogy saját alkalmatlanságát és tehetetlenségét belátva Palkovics miniszter végső kétségbeesésében, hogy magát mentse, a törvényhozás varázsceruzája után nyúlt. Mivel jobbat írni nem tudott, javaslat gyanánt egy fércművet nyújtott be, de sajnos Semjén Zsolt segítségével a Színház utcából a javaslat a Parlament elé került, és a színjáték itt folytatódott tovább. Sem korábban, sem az országgyűlés előtt érdemi érv a kormánytól nem hangzott el a csonkítás mellett. Palkovics miniszter azonban szóvá tette, hogy az ország innovációs teljesítménye tíz éve folyamatosan csökken, és az elmúlt egy évben további visszaesés volt tapasztalható. Mintha 10 éve a Magyar Tudományos Akadémia kormányozná ezt az országot, és mintha egy éve nem ő lenne a miniszter.

Palkovicsot és a társait nézve az jutott az eszembe, mi történne ezekkel az emberekkel, ha a hatalom egyszer csak, mintegy varázsütésre elpárologna mögülük? Ha a propagandagépezet és a parlament varázspálcája nélkül, érvekkel kellene meggyőzniük a többséget? Vajon hány embert érdekelne Palkovics zavaros motyogása, hányan hinnének befejezetlen félmondatainak, melyeket most segítünk befejezni. Lovász László sosem járt az irodámban – mondta. Nem tette hozzá, hogy – azért, mert csak az előszobáig engedtem. „Nem jó a kutatóknak a bizonytalanság”- mondta. Nem tette hozzá, hogy: amit egyébként én okoztam. Elég csak kicsit megváltoztatni a szerkezetet, és már nem is számít hazugságnak az egész. A miniszter nagy hasznát veszi a magyar nyelv szépségeinek, igaz, most a magyar nyelv ápolásának feladatát is elvonná az Akadémiától – ami annak kezdettől fogva feladata volt. Miközben azt állítja, a Széchenyi által kitűzött célok nem sérülnek. De. Sérülnek.

Azt is mondta egyébként, hogy „Egészen biztosan nem akarjuk azt, hogy az Akadémiáról a kutatóintézetek – ahogy ez egyébként más országokban esetleg megtörtént – leválasztásra kerüljenek.” Ezt a félmondatot pedig éppen ma cáfolták meg.

Ez a kis jégkorszak azonban nem tarthat örökké. Épp az Akadémia ellen intézett támadás mutatja, hogy a hatalom túljutott zenitjén. A külföldi források elapadtak, és az éhes falkákat most történelmi intézményeink vagyonával kell jóllakatni. A konszolidációt nem ismerő hatalom gőzmozdonyát újabb ellenségekkel kell táplálni, ha kell halottakat gyalázva vagy listázva. Az emberek bizalmát eljátszó hatalom most a közbizalom elsőszámú letéteményese, az Akadémia ellen tör.

Ne legyenek illúzióink, a bukás fájdalmas lesz, és talán hosszan elhúzódó. A pénzéhes hatalom, aminek semmi sem szent, megpróbálja majd magával rántani közintézményeink jelentős részét, nemzeti akadémiánk mellett nemzeti könyvtárunkat, a Széchenyi család örökségét. Ha kell, feláldozza közgyűjteményeinket, kulturális örökségünket, a köz- és felsőoktatást.

Mindenki maga dönti el, hogy az ellenállásért a saját életében milyen áldozatot hoz. Az ország jövőjéről azonban nincs jogunk lemondani. Nem mondhatunk le a reményről, hogy Magyarország egyszer újra

büszke lesz kultúrájára és tudományos teljesítményére. Ezért össze kell fognunk, és együtt kell fellépnünk, ha ezek az érdekek sérülnek. Lesznek olyan esetek, amikor sikerrel járunk, és olyanok is, amikor nem. Mindez sajnos nem a védendő értéktől, hanem a hatalom napi érdekeitől fog függni. Bárhogy is végződjenek ezek az ügyek, az erkölcsi győzelem a miénk, mert elvekért állunk ki egy elvtelen és erkölcstelen, korlátait vesztett hatalommal szemben.

Bármennyire is elkeserítő és felháborító az országgyűlés mai döntése, az Akadémia ügye nem veszett ügy. Az Akadémiai Dolgozók Fóruma javasolni fogja a Magyar Tudományos Akadémia rendkívüli közgyűlésének összehívását. Ha Áder János aláírja a törvényt, kérni fogja a World Science Forum lemondását, mert a fórumnak a köztársasági elnök az egyik díszvendége. Folyamatosan tájékoztatjuk a hazai és nemzetközi közvéleményt. Bizonyítani fogjuk az igazunkat minden lehetséges fórumon. A szakszervezetekkel együtt ott leszünk, ha elbocsátásokra kerül sor, ha alkalmatlan vezetőket akarnak majd ránk kényszeríteni. Az ADF felemeli majd a hangját azok ellen a - ne szégyelljük kimondani - hullarablók ellen, akik az Akadémia megcsonkításából akarnak majd hasznot húzni. Az ADF ott lesz, ha a kutatási forrásokat tanácsadói szerződéseken, gazdasági társaságokon keresztül vagy más módon megpróbálják megszerezni. A Magyar Tudományos Akadémiának pedig jó gazda módjára meg kell védenie vagyonát, ez szolgál majd alapul a kutatóintézeti hálózat visszaállítására az Akadémián belül.

Most azokhoz fordulok, akik velünk vannak. Itt, az Akadémia épülete előtt, vagy lélekben. Akik kitartottak mellettünk az elmúlt egy évben: a barátainkhoz. Ünnepelesen el kell határoznunk, hogy a Magyar Tudományos Akadémiát helyreállítjuk. A magyar tudományra és kultúrára most éjfekete felhők leple borul. Az országra köd szállt, mely sokak éleslátását homályosította el. A hatalom a gyűlölet szelleme után a tudományellenesség szellemét is kiengedte a palackból, és mindkettőt nehéz lesz oda visszaparancsolni. De hiszünk abban, hogy ezeket a sötét felhőket, ezt a sűrű ködöt kisöpri a szél, és az Akadémia - mint eddig oly sok megrázkódtatást - ezt is túléli majd.

Tovább folytatjuk a harcot és sosem feledjük az Akadémia jelmondatát: Post Nubila Phoebus - Borúra Derű.